

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תתרכח

ערב ש"ק פ' שמיני [באה"ק פ' תזריע-מצורע],
מבה"ח וער"ח אייר ה'תשע"ה

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שישים וחמש שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקיי"ג שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לעילוי נשמת

הרה"ח הרה"ת ר' חנן הלוי ב"ר אברהם הלוי ז"ל לוינ
נפטר ביום ל' ניסן - אדר"ח אייר ה'תשנ"ז
וזוגתו מרת אסתר רחל ב"ר אלי' מיכל ז"ל לוינ
נפטרה ביום וא"ו שבט ה'תשס"ז
ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י בנם

הרה"ת ר' מנחם מענדל הלוי זוגתו מרת דאבא שיחיו
ומשפחתם שיחיו לוינ

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל זיל זיסק

ולע"נ מרת חי' רחל בת ר' פנחס זליב זיל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי הירש ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליב ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו - לשפע ברכות עד בלי די

החשיבות שבראי' טהורה

בקשר עם פ' השבוע, הננו מביאים בזה צילום נדיר (מוקטן) מההגהה הב' של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על ההערות לשיחת אור לכ"ף מ"ח ה'תשד"מ בענין הזהירות הנדרשת עם ילדים בנוגע לחיות ובהמות שאינם טהורות (נדפסה בלקו"ש חכ"ה ע' 309 ואילך. צילומים נוספים מההגהה זו נדפסו בגליונות "יחי המלך" תקכט ע' 15, תקיד ע' 15, תצה ע' 14-15, תפ ע' 15)

להלן פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

1) ומה שמצינו בכו"כ בתי כנסיות ציורי פני ארי' ופני נשר על הפרוכת דארון קודש ועל המעיל וכתר דס"ת – הרי הכוונה בזה, כפשוטו, להזכיר ע"ד הכרח התפלה ועבודת האדם לה' באופן דגבור כארי כו' – כהתחלת וריש טושו"ע ודאדה"ז (מהדו"ב) אר"ח (ממשנה ספ"ה דאבות). ואולי י"ל – ע"ד המרכבה שבה פני ארי' ופני נשר. ולהעיר מהקושיא והביאור בחסידות (תו"א מג"א צג, סע"ג. ובכ"מ) מדוע הארי' והנשר שבמרכבה – להבדיל כו' חיות טמאות הן למטה בעוה"ז כו'.

ובנוגע הציורים דחיות טמאות על כמה מהדגלים דהשבטים (במדב"ר פ"ב, ז) – מבואר שם, שכל ציור ה' קשור עם תכונות השבט, ומוכרז לשבט זה דוקא ציור דחי מסויים (נחש וכיו"ב).

2) ראה ס' קב הישר פ"ב. ושם, שאף שיש לאדם רשות לראות בריות משונות הבאים ממדינות מרחקים וע"ז תקנו חז"ל וקבעו ברכה ברוך משנה הבריות, מ"מ לא יראה בהם כי אם דרך עראי כו'. – ועפ"ז מובן ההליכה לגן חיות וכיו"ב, ואין לזה סתירה מהמדובר בפנים.

בהערה 7 ציינו המניחים למדרש אלה אזכרה וכתבו בסוגריים שם של ספר שאינו ניתן להשגה. כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מחק את הסוגריים וכתב בצד העמוד:

(אזל מן השוק זה כמאה שנה!) [וציין ל]אוצר מדרשים – אייזנשטיין [ח"ב] ע' [441].

בהמשך ההערה כתב כ"ק אד"ש מה"מ למניחים שאת החלק השני של ההערה כדאי לשים בהערה בפ"ע.

מוקדש לזכות

החייל בצבאות השם יעקב בן בת שבע שי'

לרפואה שלימה וקרובה בקרוב ממש

חובה להתבטל למשה שבדור - לרבי!

ישנם הטוענים בשביל מה זקוקים לממוצע ביניהם להקב"ה - הוא למדן, תלמיד חכם וכו', ובעצמו מספיק "גדול" כדי להתעסק עם הקב"ה בלי ממוצע, ואינו זקוק לרבי!... ● ע"כ ישנה ההוראה מפירוש רש"י, שכבר הי' לעולמים אצל נדב ואביהוא: עם היות שמדרגתם היתה נעלית ביותר, בכל-זאת כיון ש"הורו הלכה בפני משה רבן" נענשו בעונש חמור ביותר בגלל העדר ה"ביטול" הראוי לרבם ● וכך זה בכל דור ודור, בכל שנה ושנה ובכל יום ויום - ש"האומר דבר שלא שמע מפי רבו גורם לשכינה כו", כי אם אין לו רבי לא יתכן שתהי' לו שכינה! ● הרי בכל דור ישנו אחד שהוא כמו משה רבינו שאמר על עצמו "אנכי עומד בין ה' אלקיכם וביניכם" ● תרגום חפשי משיחת ש"פ שמיני ה'תשכ"ו - בלתי מוגה

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

אומר לא מתו בני אהרן אלא על ידי שהורו הלכה בפני משה רבן וגו'.

[.] ההוראה לכאור"א מפירוש רש"י זה בעבודת האדם ע"פ "יינה של תורה":

ישנם הטוענים (מסתמא לא במסיבה זו): לשם מה צריכים רבי?

וכידוע המכתב של הרבי (מהורש"ב) נ"ע² בנוגע לזה, דישנם הטוענים בשביל מה זקוקים לממוצע ביניהם להקב"ה - הוא למדן,

א. בפירושו על הפסוק¹ "ותצא אש מלפני ה' ותאכל אותם וגו'" - מעתיק רש"י התיבות: "ותצא אש" - ומפרש: "רבי אליעזר

(* קיצור משיחה זו הוגה ע"י כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ונדפס בלקו"ש חיי"ב ע' 49 ואילך. כאן הבאנו תרגום מהשיחה שנדפסה בשיחות קודש תשכ"ו ע' 375 ואילך (הנחה בלתי מוגה) בתוספת מס' קטעים והערות מלקו"ש שם. כמו-כן הוספנו אי אלו קטעים קצרים ע"פ הנחה נוספת משיחה זו שרשם הרה"ת שד"ב הלוי שי' וולפא מיד לאחרי ההתוועדות (ונדפסה בתשורה לתספורת נכדו - ז' אד"ר תשס"ג).

(1) פרשתנו י, ב.

(2) כ"ה בהנחה (הרנ"ע). וראה סה"ש תורת שלום ע' 194 - הובא גם (לענין המבואר כאן) בשיחות קודש תשי"ב (הוצאת תש"ס) ע' 168. ע"ש.

תלמיד חכם וכו', ובעצמו מספיק "גדול" כדי להתעסק עם הקב"ה בלי ממוצע, ואינו זקוק לרבי!...

באם יש לו שאלה בדין – הרי יש לו גמרא, ובאם הגמ' מאריכה יותר מדי – יש לו שו"ע עם הלכות ברורות, "באר היטב" וכו'; ומה שקשה על היראת שמים (כיצד תהי' לו)? הרי לזה ישנו הרמב"ם, "חובת הלבבות" ועוד הרבה ספרים; לשם מה הוא זקוק לרבי, זה כלל לא חסר לו?

– כל העולם כולו זה הקב"ה והוא, ואין עוד. זוהי כל המציאות: הקב"ה – "יש האמיתי", הוא – "יש הנברא", ו"אין" באמצע – ביניהם אין אף מציאות!

וממשיך לטעון, שאמנם לפני מתן תורה ועד להקמת המשכן היו זקוקים להגיע למשה, מכיון שרק משה הי' יכול לקבל את התורה בסיני, "משה קיבל תורה מסיני"³, ודוקא הוא יכול הי' להקים את המשכן ולהמשיך את ה"ושכנתי בתוכם"⁴ – (להוריד את השכינה) לארץ,

[כמבואר בארוכה במאמר ההילולא⁵, ש(לאחרי שנסתלקה השכינה לרקיע השביעי ע"י החטאים) באו ששה צדיקים והורידו את השכינה עד לרקיע הא', ורק משה רבינו (שהי' השביעי) פעל ה"ושכנתי בתוכם" והוריד את השכינה מרקיע הא' לארץ⁶]

אבל לאחרי מתן-תורה – כבר יש לו לבד את כל התורה ואינו צריך אף אחד, יש לו "אורייתא וקוב"ה" ובעצמו הרי הוא "ישראל", ו"ישראל אורייתא וקוב"ה כולא חד"⁷, וחוצ' מזה אין.

(3) אבות רפ"א.

(4) תרומה כה, ח.

(5) המשך "באתי לגני" הש"ת בתחלתו.

(6) שהש"ר פ"ה, א. וש"נ.

(7) ראה זח"ג עג, א.

ב. ע"כ ישנה ההוראה מפירוש רש"י, שר' אליעזר בא ואומר שזה בכלל לא מתחיל ("ר' אליעזר קומט צו גיין און ער זאגט אז דאס הייבט זיך ניט אן") – כי כבר הי' לעולמים אצל נדב ואביהוא:

עם היות שמדרגתם של נדב ואביהוא היתה נעלית ביותר, ועד כדי כך שאמר משה לאהרן: "שהם גדולים ממני וממך"⁸, והקב"ה קראם "בקרובי" – בבחירי⁸, בכל-זאת כיון ש"הורו הלכה בפני משה רבן" נענשו בעונש חמור ביותר בגלל העדר ה"ביטול" הראוי לרבים.

ולכן מביא רש"י את שמו של בעל המאמר¹⁰ – "רבי אליעזר":

שבחים נעלים ונפלאים נאמרו על ר' אליעזר המתארים את גודל כחו וחכמתו בתורה¹¹ – ובכל זאת אמר ר' אליעזר¹²: "האומר דבר שלא שמע מפי רבו גורם לשכינה שתסתלק מישראל".

והגמרא מספרת¹³ על ר' אליעזר, שכאשר באו לשאול את דעתו בדין מסויים, הרי למרות שהי' כמו התורה כנתינתה מהר סיני¹⁴, ועד שאמרו על אבן שישב עלי' שהיא הר סיני¹⁵, אעפ"כ אמר ר' אליעזר שאינו יכול להשיב "מפני¹⁶ שלא אמר דבר שלא שמע מפי

(8) פרש"י פרשתנו י, ג.

(9) פרשתנו שם.

(10) שלא כדרכו ברובא דרובא של פירושו.

(11) "ראה פדר"א (פ"ב): יכול אתה לומר דברי תורה יותר ממה שקבלו מסיני. ובשהש"ד (עה"פ לריח שמניך טובים – א, ג): האבן הזאת (שישב עלי' ר"א) דומה להר סיני, וזה (ר"א) שישב עלי' דומה לארון הברית. ובאבות (פ"ב מ"ט): בור סוד שאינו מאבד טיפה. ועוד" (הערה 14 בלקו"ש שם).

(12) ברכות כז, ב.

(13) יומא סו, ב. סוכה כז, ב.

(14) ראה פרד"א שהובא בהערה 12.

(15) שהש"ד שם.

(16) יומא סו, ב. ועוד.

לברוח מהגלות בלי חשבונות

כעת הזמן ש"הנה זה עומד אחר כתלנו", זהו הזמן שצריכים כבר לצאת מן הגלות, ומהגלות צריכים לצאת בחפזון דוקא. ומה אם בגלות מצרים הוצרכו לילך בחפזון – מהגלות האחרונה, שהיא גלות הרבה יותר גדולה וקשה, בודאי שיש לילך בחפזון.

מגלות כזו יש לברוח ולא לעשות כלל חשבונות! לא חשבונות פרטיים – שקודם הוא יעסוק עם עצמו, ולא חשבונות של השני – במה לעסוק איתו קודם – אלא ללכת בחפזון, לברוח מהגלות עם מה שרק אפשר.

ואזי, כשילכו בחפזון, תבוא הגאולה העתידה ש"בחפזון לא תצאו ובמנוסה לא תלכו". (תרגום חפשי משיחת ש"פ שמיני ה'תשי"ב – בלתי מוגה)

מדוע נקרא משיח בשם אלקים?

ויה"ר שבקרוב ממש יהי' גילוי כל ענינים אלו, כשיקויים היעוד כי אלקים יושיע ציון ויבנה ערי יהודה וישבו שם וירשוה זרע עבדיו ינחלוה ואוהבי שמו ישכנו בה. דהנה פסוק זה קאי על משיח צדקנו (הגם שהמזמור מתחיל למנצח על שושנים לדוד, מכל-מקום, הרי אז הי' זה שייך בדוד אבל כעת ענין זה שייך למשיח), שעליו אומרים כי אלקים יושיע ציון, דמה שנקרא משיח אלקים יובן ע"פ מ"ש אספרה אל חוק ה' אמר אלי בני אתה אני היום ילידתך, ואיתא בגמרא דקאי על משיח שמישיח הוא בנו של הקב"ה, וכמו שפירש רש"י עמ"ש אני היום ילידתך היום אגלה לבריות שבני אתה.

(קטע ממאמר ד"ה ויצא חזוטר מגזע ישי, אחש"פ ה'תש"ל – בלתי מוגה)

הנה החתן, הנה הכלה, הנה החתונה, והנה הגאולה

. . ועוד ועיקר – שיהיו הכנה קרובה לקיום היעוד "מהרה גו' ישמע בערי יהודה ובחוצות ירושלים קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול כלה" בנוגע לכלל ישראל – הנישואין דהקב"ה עם כנסי" (וכאו"א מישראל), באופן ד"מהרה" ממש, "לא עיכבן כהרף עין", ובאופן גלוי, "מראה באצבעו ואומר זה", הנה החתן, הנה הכלה, הנה החתונה, והנה הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, ובשמחה וטוב לבב.

(משיחת כ"ו ניסן, בעת ה"יחידות", ה'תשמ"ט – בלתי מוגה)

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן – אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

"א קוק פון משיח'ן"

. . . כאשר נמצאים בימי הגלות האחרונים – כדברי נשיא דורנו, "הנה זה עומד אחר כתלנו משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים" – משיח צדקנו עומד מעברו השני של הקיר, קיר שכבר סדוק ומרוסק ("א צושפאלטענע און א צוטראסקעטע"), ומבעד ל"חלונות" ו"חרכים" – "משיח" ו"מציץ" אלינו,

והרי מובן ש"מבט של משיח" ("א קוק פון משיח'ן") מהווה נתינת-כח מיוחדת להשלים את כל ההכנות הדרושות לזכות לקבל פני משיח צדקנו.

(משיחת כ"ה ניסן ה'תשמ"ה - בלתי מוגה)

המלעיגים עצמם יאמרו שהעיקר הוא שמיח יבוא

. . . [ואף שישנם כאלו המחייכים ושואלים – היתכן: מאחר שנמצאים בחושך כפול ומכופל דהגלות, איך יתכן שמיח כבר בא, ומחר נמצאים כבר לאחר ביאת המשיח?! – הנה, "אל יבוש מפני המלעיגים"! ובפרט שהמלעיגים עצמם יאמרו שהעיקר הוא שמיח יבוא, אף שאי"ז מונח בשכלם].

ויה"ד שכל ענינים אלו לא ישארו בדיבור בעלמא, אלא יהיו במעשה בפועל, ומאחר שהקב"ה הוא "כל יכול", הנה "מי יאמר לו מה תעשה ומה תפעל", ויכול לפעול את כל הענינים הנ"ל כפשוטם, ובשמחה וטוב לבב.

(משיחת א' דר"ח אייר ה'תשמ"א - בלתי מוגה)

מגלות כזו יש לברוח ולא לעשות כלל חשבונות!

. . . כעת הזמן ש"הנה זה עומד אחר כתלנו", זהו הזמן שצריכים כבר לצאת מן הגלות, ומהגלות צריכים לצאת בחפזון דוקא. ומה אם בגלות מצרים הוצרכו לילך בחפזון – מהגלות האחרונה, שהיא גלות הרבה יותר גדולה וקשה, בודאי שיש לילך בחפזון.

מגלות כזו יש לברוח ולא לעשות כלל חשבונות! לא חשבונות פרטיים – שקודם הוא יעסוק עם עצמו, ולא חשבונות של השני – במה לעסוק איתו קודם – אלא ללכת בחפזון, לברוח מהגלות עם מה שרק אפשר.

ואזי, כשילכו בחפזון, תבוא הגאולה העתידה ש"בחפזון לא תצאו ובמוסה לא תלכו".

(תרגום חפשי משיחת ש"פ שמיני ה'תשי"ב - בלתי מוגה)

רבו¹⁷ מעולם", והרי "החולק על רבו כחולק על השכינה"¹⁸.

זאת-אומרת, למרות שהי' זה לאחרי מתן-תורה, בכל זאת אומרים "כחולק על השכינה", מאחר שגם לאחרי מ"ת זקוקים ל"אנכי עומד בין ה' אלקיכם וביניכם להגיד לכם את דבר ה'¹⁹ – זה מוכרח להיות ע"י ממוצע²⁰, רבי, ובאם לא הרי-זה "כחולק על השכינה", ובדיוק הלשון: לא רק שחסר אצלו, אלא "חולק" – הוא נפרד מהשכינה, מהקב"ה!

ואם-כן, כיצד יתכן שתהי' לו תורה ללא רבי?!

– כי מי לנו גדול כנדב ואביהוא, ובכל זאת זה הי' כל חטאם, "לא מתו בני אהרן אלא ע"י שהורו הלכה בפני משה רבן", ועד כדי כך – שזה נוגע לא רק להם²¹, כי אם גורם להיפך הענין של גילוי השכינה בישראל.

ג. וכך זה בכל דור ודור, בכל שנה ושנה ובכל יום ויום – ש"האומר דבר שלא שמע מפי רבו גורם לשכינה כו", כי אם אין לו רבי לא יתכן שתהי' לו שכינה ("אויב ער האט קיין רבי'ן ניט – קען ער ניט האבן שכינה")!

הרי בכל דור ישנו אחד שהוא כמו משה

17 רבי יוחנן בן זכאי. וראה 'התנועותיות' תשמ"ב ח"ג ע' 1539. תשד"מ ח"א ס"ע 107.

18 סנהדרין קי, א.

19 ואתחנן ה, ה (בהשמטת תיבת "אלקיכם").

20 ראה לקו"ש חכ"ד ע' 6. חכ"ד ע' 7. וראה גם ב"יחי המלך" גליון תב ע' 3 ואילך.

21 "להעיר גם מתניא פ"ב" (הע' 31 בלקו"ש שם).

רבינו שאמר על עצמו "אנכי עומד בין ה' אלקיכם וביניכם"²², ואם מישהו לא בטל אליו, אפי' אם יהי' צדיק כנדב ואביהוא שרש"י²³ אומר עליהם שהיו במדריגה ד"בן בית" אצל הקב"ה, בכל זאת, כיון שעשו דבר – אע"פ שהי' דבר טוב – אבל זה הי' בלי לשאול את רבם – משה, הגיעה להם עונש מיתה וזה הי' "כחולק על השכינה".

[. . .] וכנ"ל מר' אליעזר ש"האומר דבר שלא שמע מפי רבו גורם לשכינה שתסתלק מישראל", אף שר' אליעזר הי' כל כך גדול בתורה, "בור סוד שאינו מאבד טיפה"²³, בכל זאת "לא אמר דבר שלא שמע מפי רבו מעולם".

ומה שטוען שאין לו רבי – הנה לכל לראש הגדר דרבו הוא "אפילו לא האיר עיניו אלא במשנה אחת"²⁴, ואפילו כשלומד עמו בענין "זוהמא ליסטרון"²⁴ (כף גדולה שמסלקין בה זוהם הקדירה והקלחת לצדדין²⁵) הוא גם כן נקרא רבי שלו, וצריכה להיות אצלו ענווה על-דרך ענותנותו של משה רבינו.

ומלבד זאת, הרי באם אין לו רבי – לא יוכל להיות לו שייכות עם השכינה!

וענין זה נוגע לכאו"א, עד שרש"י מכניס זאת בפירושו ב"פשוטו של מקרא", ולומדים את זה אפילו עם ילד בחדר.

22 ראה סה"ש תורת שלום ע' 158.

23 אבות שבהע' 12.

24 ב"מ לג, א. וראה אבות פ"ו, ג.

25 פרש"י ב"מ שם. וראה סה"ש תשמ"ו (שי"ל ע"י

ועד הנחות הת') ח"ג ע' 856 ואילך.

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש

לזכות האשה רייזל פרומא בת חי' רחל שתחי'

ולזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחוי

ובתם רחל בת חיה מושקא שתחי'

ולזכות הנא לאה בת חי' רחל, עדינה בת חי' רחל, וצבי בן חי' רחל שיחוי

לפקוח את העינים ולהביט על המאורעות האחרונים

א. "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"¹:

כאז"א יכול לראות בגלוי איך שהנסים דיציאת מצרים משתקפים עכשיו בהנצחון בימינו אלו – הן בעצם הנצחון והן בעיתוי שלו, ובמיוחד – בימים זכאין דחודש ניסן (שענין החירות שבו מודגש עוד יותר בשנה זו, כנ"ל):

עוד לפני חג הפסח – אירע ה"למכה מצרים בבכוריהם"², שה"בכורים" דאומות העולם³ (כולל ממדינת מצרים והמדינות הערביות הסמוכות לה) – כפי החלטת באי-כחם ב"אומות המאוחדות" ("יוניטעד ניישענס") – נלחמו והיכו את "מצרים", צורר היהודים, (מצרים מלשון⁴) "מיצר" לישראל ר"ל,

וביום הפורים שנה זו – "שנת אראנו נפלאות" – אירע הנצחון (כפי שהכריזו אוה"ע), והמפלה שלו, באופן ד"למכה גו"⁵ (לא "להורג"), ודוקא באמצעות אינם-יהודים ("בכוריהם"), אשר נזפו בו וביזו אותו, והכריחו אותו שעליו להתחרט על פעולותיו עד אז, והוא הוכרח להודות ולקבל ולקיים את כל הציוויים, ההוראות והדרישות שניתנו לו מ"בכוריהם": לשחרר חלק משבויי-המלחמה וגם לקיים את יתר הדברים שנתבע על-ידם.

ולאחמ"כ ה' ההמשך בזה – בחודש ניסן, ובו גופא – בימי הפסח, "זמן חירותנו" [.] .

ב. מזה ישנה התשובה ליהודים ששואלים: בעמדנו ב"שנת אראנו נפלאות" – איפוא רואים נסים ונפלאות, ועד בדוגמת הנסים ונפלאות בעת יציאת מצרים ופורים!?

צריכים רק לפקוח את העינים ולהביט אל המאורעות האחרונים באותו חלק של העולם, כפי שהודפס בעתונים –

רואים בגלוי ממש איך שהתרחשו ומתרחשים נסים ונפלאות (בדוגמת הנסים ביציאת מצרים) לטובת בני ישראל ולטובת העולם כולו, החל מכך ש"למכה מצרים בבכוריהם", בכורי אוה"ע עצמם ביטלו את הכח ושליטה של צורר היהודים וצורר כנגד אנשים אחרים (כולל לא-יהודים), והוא מחזיר את מה שלקח, ומשלם את הנזקים, כולל גם – הדברים גנוזים שהחביאם.

יתירה מזה: הנסים מתרחשים בימות השנה שקשורים במיוחד עם נסים לבנ"י: ימי הפורים – כשאירע הנס ונצחון והגאולה דבנ"י והמפלה דהמן הרשע צורר היהודים (במלכות פרס ומדי), וכן (מיסמך גאולה לגאולה⁵) – ימי חודש ניסן וימי הפסח – גאולת ישראל ממצרים, ובאופן דנסים ונפלאות,

(1) מיכה ז, טו.

(2) תהלים קלו, י. וראה מדרש תהלים שם. רש"י ומצו"ד שם.

(3) פט"ז, ד.

(4) ב"ר שם.

(5) מגילה ו, סע"ב.

(3) והרי כל המלכיות נקראות על שם מצרים (ב"ר

ש"איני מבקש כו' אלא לפי כחן" כנ"ל).

ובמה מתבטאת עבודה זו – הרי זה ג"כ בפשטות: בהוספה בתורה ובמצוות, בלימוד התורה – נגלה דתורה ופנימיות התורה, ובקיום המצוות בהידור.

כולל ובמיוחד בענין שהזמן גרמא – קיום המנהג (כפי שאדמו"ר הזקן כותב בסידורו) לומר (וללמוד) פרקי אבות (אחר תפלת מנחה¹⁰) בשבתות בין פסח ועצרת, ובכל שבתות הקיץ.

ונוסף על הוספת עצמו בזה – צריכים להשפיע גם על אחרים שיוסיפו [ובפרט אם אצלו (המשפיע) בעצמו ה' חסר קודם בשלימות קיום עבודתו, צריך הוא הרי להוסיף בזה כפליים לתושי', כולל ע"י השפעה על אחרים בזה], ובכללות העבודה דהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה שמביאה במיוחד "אתי מר" דא מלכא משיחא.

וכל זה – מתוך הצפי' והתשוקה וכו' חזקה להגאולה¹¹ – "אחכה לו בכל יום שיבוא"¹², כפי שאומרים בכל יום בתפלה: "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים", ו(בימי החול) – "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח". וכמדובר כמ"פ.

ויה"ר שע"י כל החלטות טובות אלו דבנ"י בכל מקום שהם להוסיף בעבודתם, ועאכו"כ ע"י קיום ההחלטות בפועל – שזה יפעל כבר את פעולתו ומיד, ויביא את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, וכימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות,

ועוד ועיקר – **תיכף ומיד ממש.**

(ב' קטעים משיחת ש"פ שמיני, מבה"ח וער"ח אייר ה'תנש"א – מוגה, תרגום מאידית*)

וראה רמב"ם הל' מלכים רפי"א: "כל מי שאינו מאמין בו (במלך המשיח), או מי שאינו מחכה לביאתו כו". וראה לקו"ש וישב תשמ"ז בסופו. וש"נ.

(12) נוסח "אני מאמין". וראה לקו"ש חכ"ג ע' 394.

(* התרגום הוגה ותוקן מחדש על-ידינו. המו"ל.

(10) ולהעיר מהמנהג המפורסם ללמוד ולחזור חסידות לאחרי תפלת מנחת שבת. אבל מובן, שזהו בהוספה על קיום דברי אדה"ז בסידורו בנוגע אמירת פרקי אבות בשבתות אלו.

(11) בל' חז"ל – "צפית לישועה" (שבת לא, סע"א).

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ד ירמיהו הכהן ולאח"כ ע"ה בלוי

מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומזוזה

נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים"

ולע"נ זוגתו הרבנית חנה ח'י' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל – נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג

יה"ר שתכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

כל יהודי, אנשים נשים ואפילו טף, יש לו אחריות להוסיף בעבודתו להביא את משיח צדקנו בפועל ממש!

[. .] ומזה ישנה גם הוראה בנוגע לעבודת בני, ובענין שהזמן גרמא – להביא את הגאולה האמיתית והשלימה:

יהודי יכול הרי לטעון: כיון שהוא מדוד ומוגבל, כולל מצד ההגבלות דטבע העולם, וחלק חשוב מהיום הוא עסוק (ע"פ תורה) בדברי רשות אכילה שת' שינה, ובפרט בזמן הגלות כשישנם כמה מדידות והגבלות והעלמות על עבודת ה' בשלימות וכו' וכו' – אין לו לכאורה אפילו כח לעשות עבודה קטנה יותר, עאכו"כ אין לו כח להביא את הגאולה האמיתית והשלימה!?

אומרים לו – שביאת המשיח תלוי ב"מעשינו ועבודתנו כל זמן משך הגלות" דוקא, וכיון שהגאולה עדיין לא הגיעה, ה"ז גופא ראי' שהדבר תלוי ב"מעשינו ועבודתנו" דדורנו זה.

ואדרבה: דוקא ע"י עבודה זו במדידות והגבלות ובהעלם והסתרה (שבאה מגבורה) – דוקא בזה טמונים כחות נפלאים – שיש בכחם להביא את הגאולה. וכפס"ד הרמב"ם¹ שע"י מצוה אחת יש בכחו של יהודי להכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה".

וכיון ש"אני נבראתי לשמש את קוני'² – כל יהודי, אנשים נשים וטף, ו"איני מבקש כו' אלא לפי כחן"³ [ולא רק ש"מבקש כו' לפי כחן" אלא שהקב"ה גם מסייע בעבודה זו ו"הקב"ה עוזרו"⁴] – מובן שלכל יהודי יש את הכחות לעשות את "מעשינו ועבודתנו" לשמש את קונו,

ולעשות זאת בשלימות – לא רק כמסייע ועוזר לזולת, אלא שהוא בעצמו עושה את העבודה, לפום שיעורא דילי, בשלימות; עד שנעשה "שותף להקב"ה" בעבודה זו, ושותף אמיתי אינו רק מסייע וכיו"ב, אלא שהוא שותף בכל הפרטים וענינים ובאחריות הדבר וכו'.

– וכל זה הוא בהוספה על כך שיהודי, בהיותו "חלק אלוקה ממעל ממש"⁵, "חלק הוי' עמו"⁶, יש לו הכחות הגדולים ביותר לפעול את הענינים הגדולים ביותר. עד שיש לו הציווי "קדושים תהיו כי קדוש אני"⁷, וכידוע הפירוש⁸ בזה ש"יכול כמוני"⁹ בניחותא.

[. .] ובפשטות:

כל יהודי, אנשים נשים ואפילו טף, יש לו אחריות להוסיף בעבודתו להביא את משיח צדקנו בפועל ממש!

ומזה מובן, שאין מקום כלל שבמקום לפעול בעצמם יסמכו על אחרים או יטילו את העבודה על אחרים – אלא שזו היא העבודה דכל אחד ואחת, כאו"א צריך לעשות בעצמו את העבודה "לשמש את קוני" (שלשמה "אני נבראתי"), ובדאי שיש לו הכחות ע"ז (כיון

(1) הל' תשובה פ"ג ה"ד.

(2) משנה וברייתא סוף קידושין.

(3) במדב"ר פ"ב, ג.

(4) סוכה נב, ב. קידושין ל, ב. וראה תניא פ"ג.

(5) תניא רפ"ב.

(6) האזינו לב, ט.

(7) ר"פ קדושים. וראה פרשתנו יא, מד.

(8) מאור עינים עה"פ. וראה אוה"ת ר"פ קדושים.

לקו"ש ח"ז ע' 321.

(9) תו"כ עה"פ.

ואדרבה: נס פורים ה' נס המלוש בדרכי הטבע⁶, כך שרק ע"י הקשר עם ההתחלה דמלכות אחשורוש עם "בשנת שלוש למלכו"⁷ ועם "בשנת שבע למלכותו"⁸ ועם "חודש ניסן בשנת שתים עשרה" למלכותו⁹ וסעודות אסתר לאחשורוש והמן¹⁰ וכו' – לעשות מכל זה המשך וענין אחד ולהתבונן בעצמו בזה – הכירו בזה יד השם. משא"כ במאורעות העכשוויות מתרחשים נסים ונפלאות גלויות, גלויות לא רק לבני, אלא גם לעמים אחרים.

ונסים אלו מתרחשים, כאמור, בחודש ניסן, כך שמיום ליום (בחודש ניסן עצמו) נוספות התפתחויות חדשות, בקשר עם ההחלטה של "בכוריהם" (ב"יוניטעד ניישענס"), ובהסכמה של סאדאם – כפי שה' בימים אלה בסיום חודש ניסן, חודש הגאולה, ומצפים שיהי' המשך בכיוון זה, היום בלילה, או מחר, מחרתיים וכו'.

ג. [. .] ההוראה מכל הנ"ל מובנת בפשטות:

כשרואים את הנסים שהקב"ה עושה – מעורר זה עוד יותר ביהודי, את ההכרה שהקב"ה הוא בורא העולם ומנהיגו, ושהוא עושה תמיד נסים לבני, ו"הקדוש ברוך הוא מצילנו מידם" מאלה ש"עומדים עלינו".

ובפרט שהנסים העכשויים מזכירים ומחזקים את הרגש אצל יהודי "לראות את עצמו כאילו הוא יצא היום ממצרים", וש"לא את אבותינו בלבד גאל הקב"ה ממצרים אלא אף אותנו גאל עמהם" – גאולת מצרים היא ההתחלה וכולל את כל הגאולות (אפילו גם גאולה ד"יגאלנו מן הצרות הבאות עלינו כו"), כנ"ל.

ועבור זה נותנים שבח והודאה, "יודו לשמך"¹¹, "למי שעשה לאבותינו ולנו את כל הנסים האלו הוציאנו מעבדות לחירות מיגון לשמחה כו",

ועוד וג"ז עיקר: האופן העיקרי בו יהודי "מקבל" (נעמט אויף) את הנסים ופועל שהקב"ה יוסיף עוד יותר נסים – הוא ע"י זה שמוסיף בלימוד התורה וקיום המצוות בהידור,

כולל – מצות תפילין (שהוא הרי אות וזכר ליציאת מצרים¹²) – והוקשה כל התורה כולה לתפילין¹³ – שע"י נפעל "זראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך"¹⁴, עד שאוה"ע מעוררים את בני" שהצלחתם בעבר ובעתיד (עוד יותר) היא בגלל ש"שם ה' נקרא עליך", וגם – "יודו לשמך".

ובלימוד התורה עצמו – במיוחד בלימוד פנימיות התורה, שע"י נפעל "אתי מר" דא מלכא משיחא¹⁵, "אראנו נפלאות" בגאולה האמיתית והשלימה.

ונוסף על עבודת עצמו, צריך גם להשפיע על עוד יהודים, ע"י הפצת התורה והיהדות והפצת המעינות חוצה, כולל ובמיוחד – אצל יהודים אלו שיוצאים עתה (ביציאת "מצרים") מהמדינה ההיא.

(6) תו"א מג"א צג, סע"ג ואילך. שם ק, א. ובכ"מ –

נסמנו לקמן [בסה"ש תנש"א ח"ב] ע' 884 הערה ד"ה

ווי באוואוסט.

(7) אסתר א, ג.

(8) שם ב, טז

(9) שם ג, ז.

(10) שם ה, ד ואילך. ז, א ואילך.

(11) תהלים קמ, יד.

(12) ס"פ בא.

(13) קידושין לה, א.

(14) תבוא כח, י. ברכות ו, סע"א.

(15) אגה"ק הידועה דהבעש"ט – נדפסה בכתר שם

טוב בתחלתו. ובכ"מ.

ד. ויהי רצון שהקב"ה יעזור לכל יהודי שיהי' לו את ה"עינים לראות ו(במילא) אזנים לשמוע" ו"לב לדעת"¹⁶ – לראות את "המסות הגדולות אשר ראו עיניך האותות והמופתים הגדולים ההם"¹⁷, את הנסים הגלויים שקורים בכל יום,

ובפרט שאוחזים כבר לאחר "ארבעים שנה"¹⁸ שנמצאים במדבר העמים (דגלות), במצב של "ארבעים שנה) אקוט בדור"¹⁹, ואוחזים כבר ב"יבואון אל מנוחתו"²⁰, בארץ הקודש וירושלים²¹, עד "שלם", שלימות המנוחה – בגאולה האמיתית והשלימה,

ובמילא מובן, שבנ"י מוכנים כבר לכך, ויש להם כבר את ה"לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע" [כמו שהי' בשנת הארבעים לאחר יציאת מצרים, שכימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות].

ואפילו אם ישנו עוד יהודי שצריך להסביר לו עד שיראה את הנסים (כיון שהוא עדיין לא הבחין ושם לב ("פאנאדער-געקליבן")) – הרי זה בא באופן הכי קל, בדרכי נועם ובדרכי שלום ובשמחה ובטוב לבב, מספיק שיעוררוהו על כך פעם אחת.

ויה"ר שלא יצטרכו לדבר ולספר אחד לשני על הנסים, כיון שכל אחד יראה ורואה זאת בגלוי, מראה באצבעו ואומר זה²², ומכיר ומודה לה' על הנסים, עד שהוא לא מתבייש לצאת בריקוד בגלל הנסים גלויים!

כיון שהוא לא משלה את עצמו שאין מה לרקוד ולהרעיש ("שטורעמען") על הנסים שהקב"ה מראה, אלא אדרבא: הוא בא לידי הכרת האמת לאמיתו, (א) שהקב"ה מראה נסים גלויים, (ו-ב) שצריך להיות על כך בשמחה גדולה.

(קטעים משיחת כ"ו ניסן ה'תנש"א, בעת ה"יחידות" – מוגה, תרגום מאידית)

(16) תבוא כט, ג.

(19) תהלים צה, י.

(17) שם, ב.

(20) שם, יא.

(18) ולהעיר שכבר עברו ארבעים שנה מעת

(21) פרש"י שם.

הסתלקות כ"ק מו"ח אדמו"ר בשנת ה'שית, כמדובר

(22) ראה תענית בסופה. שמו"ר ספכ"ג. פרש"י

בשלח טו, ב.

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

היתכן שעדיין לא פעלו ביאת משיח צדקנו בפועל ממש?!

ע"פ האמור לעיל ע"ד הדגשת ענין הגאולה (במיוחד) בזמן זה – מתעוררת תמיהה הכי גדולה: **היתכן שמבלי הבט על כל העינים – עדיין לא פעלו ביאת משיח צדקנו בפועל ממש?!... דבר שאינו מובן כלל וכלל!**

ותמיהה נוספת – שמתאספים עשרה (וכו"כ עשיריות) מישראל ביחד, ובזמן זכאי בנוגע להגאולה, ואעפ"כ, אינם מרעישים לפעול ביאת המשיח תיכף ומיד, ולא מופרך אצלם, רחמנא ליצלן, שמשח לא יבוא בלילה זה, וגם מחר לא יבוא משיח צדקנו, וגם מחרתיים לא יבוא משיח צדקנו, רחמנא ליצלן!!

גם כשצועקים "עד מתי" – ה"ז מפני הציווי כו', ואילו היו מתכוונים ומבקשים וצועקים **באמת**, בודאי ובודאי שמשח כבר הי' בא!!

מה עוד יכולני לעשות כדי שכל בנ"י ירעישו ויצעקו באמת ויפעלו להביא את המשיח בפועל, לאחר שכל מה שנעשה עד עתה, **לא הועיל**, והראי', שנמצאים עדיין בגלות, ועוד ועיקר – בגלות פנימי בעניני עבודת השם.

הדבר היחידי שיכולני לעשות – למסור הענין אליכם: **עשו כל אשר ביכלתכם – עינים שהם באופן דאורות דתוהו, אבל, בכלים דתיקון – להביא בפועל את משיח צדקנו תיכף ומיד ממש!**

ויה"ר שסוכ"ס ימצאו עשרה מישראל ש"יתעקשו" שהם מוכרחים לפעול אצל הקב"ה, ובודאי יפעלו אצל הקב"ה - כמ"ש "כי עם קשה עורף הוא (למעליותא, ולכן) וסלחת לעווננו ולחטאתנו ונחלתנו" – להביא בפועל את הגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש.

וכדי למהר ולזרז עוד יותר ע"י הפעולה שלי – אוסיף ואתן לכאו"א מכם שליחות-מצוה ליתן לצדקה, ו"גדולה צדקה שמקרבת את הגאולה".

ואני את שלי עשיתי, ומכאן ולהבא תעשו אתם כל אשר ביכלתכם.

ויה"ר שימצא מכם אחד, שנים, שלשה, שיטכסו עצה מה לעשות וכיצד לעשות, ועוד והוא העיקר – שיפעלו שתהי' הגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש, תיכף ומיד ממש, ומתוך שמחה וטוב לבב.

(משיחת כ"ח ניסן ה'תנש"א – מוגה)